

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Είναι αλήθεια ότι στο παρελθόν, τον Ζαν Κλωντ Γιούνκερ τον είχα κατατάξει στους Ευρωπαίους πολιτικούς που σε συνεργασία με τους Έλληνες κυβερνώντες προετοίμασαν το μεσαίωνα των μνημονίων.

Όμως, μετά την πρόσφατη συνέντευξη τύπου που έδωσε, με αφορμή το δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου, η γνώμη μου για κείνον και νομίζω και πάρα πολλών άλλων συμπολιτών μου, άλλαξε ριζικά.

Βλέποντας τον Ζαν Κλωντ-δεν μπορώ να αντισταθώ στον ενικό της αμεσότητας που σου δίνει ένας άνθρωπος της διπλανής πόρτας-να συνεντευξιάζεται διέκρινα την ανθρώπινη πλευρά του. Συγκινήθηκα, βούρκωσα και μετάνιωσα πικρά που τον είχα κατατάξει στους ξένους εμπνευστές των μνημονίων. Από το Καστελόριζο είχα να νιώσω τέτοια συναισθηματική φόρτιση.

Οι μορφασμοί του προσώπου του, η κίνηση των χεριών του, το άνοιξε-κλείσε των ματιών του ανάδειξαν όλο τον εσωτερικό του πλούτο.

Ακούγοντάς τον κατάλαβα ότι μιλάει ένα άνθρωπος που πονάει, που θλίβεται και υποφέρει όχι για κάποιον άλλον αλλά για μένα τον ίδιο, για τα παιδιά μου και για τους ηλικιωμένους γονείς μου, για τους άνεργους φίλους μου, για όσους τρώνε από τα σκουπίδια και για τους νέους που μετανάστευσαν.

Όταν είπε τη φράση: «Αγαπάω τους Έλληνες», βγαλμένη από τα βάθη της ψυχής του, ένιωσα ότι στις δυσκολίες που περνάω έχω δίπλα μου έναν πραγματικό φίλο, λύκο σωστό, που θα κάνει ότι μπορεί για να με σώσει.

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι ο λόγος που κοπάνησε με το μνημόνιο τα κεφάλι του κυρίου Βαγγέλη Βενιζέλου ήταν η ανιδιοτελής αγάπη του για μένα και τους συμπολίτες μου.

Χτυπώντας τον με το μνημόνιο τον τιμωρούσε που με την πολιτική του ανάγκασε τον ίδιο να εισηγηθεί ένα μνημόνιο εις βάρος του λαού που αγαπάει.

Συνεχίζοντας να τον βλέπω και να τον ακούω, άρχισα να συνειδητοποιώ ότι πολλά πράγματα που είχα ληγμένα στο μυαλό μου ίσως και να μην ήταν έτσι.

Για όλους αυτούς που αυτοκτόνησαν, και εξακολουθούν να αυτοκτονούν, στα χρόνια των μνημονίων ίσως να έφταιγαν οι αδύναμοι ανθρωπίνοι χαρακτήρες.

Για τους 1.500.000 ανέργους ίσως να μην ευθύνεται ο καπιταλισμός και τα αποτελέσματα των μνημονίων αλλά το γεγονός ότι οι συμπολίτες μου αυτοί βαρέθηκαν να δουλεύουν. Διότι η δουλειά είναι δύσκολο πράγμα. Δε θυμάστε τον καημένο τον Στρος Καν τι έπαθε από την υπερκόπωση που έπαθε όταν έσωζε τον κόσμο. Δε θυμάστε πώς του έβγαινε μετά του καπερού;

Δεν ξέρω για τους υπόλοιπους αλλά εμένα με έπεισε ο Ζαν Κλωντ. Πρόκειται για έναν φιλεύσπλαχνο Ευρωπαϊό ηγέτη που έχει γαλουχηθεί με τη βασική θεμελιώδη αρχή της ΕΕ:

Αν δεν ψωμολυσσάνε οι πολλοί, τώρα που το μαγαζί έχει κρίση, δεν θα έχουν οι λίγοι να τρώνε το παντεσπάνι τους.